

ข้อกำหนดเชิงนโยบาย ในการประเมินผลการศึกษาระดับปฐมวัย

เป้าหมายข้อที่ 1 : ความพร้อมที่จะเรียน

ในปี 2000 เด็กทุกคนในอเมริกามาโรงเรียนด้วยความพร้อมที่จะเรียน

วัตถุประสงค์สำหรับการศึกษาระดับปฐมวัย :

- เด็กทุกคนจะได้รับการศึกษาปฐมวัยที่พัฒนาอย่างเหมาะสมและมีคุณภาพสูง เพื่อเตรียมความพร้อมทางการเรียนของเด็กเมื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียน
- พ่อแม่ของเด็กทุกคนในสหรัฐถือเป็นครูคนแรกของลูก ผู้ซึ่งอุทิศเวลาแต่ละวันเพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนให้ลูก ทั้งนี้ พ่อแม่สามารถเข้ารับการฝึกอบรมและการบริการที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว และ
- เด็กทุกคนจะได้รับสารอาหาร ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางร่างกาย และการดูแลสุขภาพ เพื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียนด้วยสุขภาพทางกายและใจที่สมบูรณ์ กระฉับกระเฉงที่จะเรียนรู้ มีการจัดระบบอนามัยแม่และเด็กที่ดี เพื่อลดจำนวนเด็กแรกเกิด ที่มีน้ำหนักต่ำกว่ามาตรฐาน

สารบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยเป้าหมายการศึกษา
ของคนอเมริกันในทศวรรษที่ 21

หมวดที่ 2 การปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติด้วยภาวะผู้นำมาตรฐาน และการประเมินผล

ส่วนที่ ก คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยเป้าหมายทางการศึกษา

มาตรา 201 วัตถุประสงค์

การมีคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยเป้าหมายทางการศึกษา (The Goals Panel) เพื่อเป็นกลไกที่พรรคลี้ภัยปรองดองและเดโมแครตจะทำงานร่วมกันในการ....

มาตรา 207 การประเมินผลการศึกษาระดับปฐมวัย

(ก) ความทั่วไป - คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยเป้าหมายทางการศึกษา จะให้การสนับสนุนการดำเนินงานของคณะวางแผนฯ ด้านทรัพยากรและเทคนิค (Resource and Technical Planning Groups) เพื่อเตรียมความพร้อมของโรงเรียน (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า คณะวางแผนฯ) ในการพัฒนาวิธีการประเมินความพร้อมของนักเรียนให้กับโรงเรียนที่ประสงค์จะพัฒนา วิธีการประเมินผลในระดับปฐมวัย

(ข) กิจกรรม — คณะวางแผนฯ จะดำเนินการ

- (1) พัฒนาต้นแบบขององค์ประกอบเกี่ยวกับความพร้อมในการเข้าสู่ระบบโรงเรียนที่แสดงถึงความต้องการในการพัฒนาเด็กปฐมวัยรวมทั้งเด็กพิการด้วย
- (2) สร้างคู่มือการดำเนินงานที่มีความชัดเจนเกี่ยวกับธรรมชาติ ของเด็ก หน้าที่ และการดำเนินการประเมินผลเด็กปฐมวัย รวมถึงรูปแบบการประเมินที่เหมาะสมกับชุมชนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและภาษา บนพื้นฐานของความพร้อมในการเรียนของเด็ก
- (3) ติดตามและประเมินผลเด็กปฐมวัย โดยเฉพาะศักยภาพของระบบการประเมินที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมของเด็กในการเรียน และ
- (5) ติดตาม และรายงานผลการเก็บรวบรวมข้อมูลระยะยาวเกี่ยวกับสถานะของเด็ก เพื่อประโยชน์ในการพัฒนานโยบายและการปฏิบัติ รวมถึงการนำเสนอความต้องการข้อมูล ใหม่ ๆ ที่จำเป็นในการพัฒนาการเจริญเติบโตด้านต่าง ๆ

(ค) การชี้แนะ — คณะวางแผนฯจะให้คำชี้แนะและช่วยเหลือรัฐสภาสหรัฐฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษา คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยเป้าหมายทางการศึกษา และผู้อื่น ในการพัฒนาการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยและแนวทางในการประเมินเพื่อพัฒนาการให้บริการแก่เด็กปฐมวัย

(ง) การรายงาน - คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยเป้าหมายทางการศึกษาจัดทำรายงานเพื่อแจ้งให้คณะกรรมการชุดต่างๆ ของรัฐสภาสหรัฐฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษา และสาธารณชน ทราบถึงการดำเนินการของคณะวางแผนฯ

บทนำ

คอนอเมริกััน โดยเฉพาะผู้ปกครอง ต้องการทราบข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กปฐมวัย โดยเฉพาะความพร้อมในการเข้าสู่ระบบโรงเรียน ในขณะที่ครูและผู้บริหารสถานศึกษาก็ต้องการทราบว่า การดำเนินงานตามแผนงานต่าง ๆ ที่ตนดำเนินงานมีประสิทธิภาพอย่างไร ทำยที่สุด ผู้กำหนดนโยบายก็ประสงค์ที่จะทราบว่านโยบาย แผนงาน และหมวดรายจ่ายใดที่ดำเนินการประสบความสำเร็จในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้นคือสามารถช่วยเหลือเด็กปฐมวัยให้พร้อมที่จะเรียนเมื่อเข้าสู่ระบบ โรงเรียน และให้ผู้ปกครองเตรียมความพร้อมให้กับบุตรก่อนเข้าสู่ระบบ โรงเรียน อย่างไรก็ตาม เด็กปฐมวัยจำนวนมากยังคงประสบกับอุปสรรค อันเกิดจากการประเมินความพร้อมที่ไม่เที่ยงตรง

ด้วยเหตุนี้ คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยเป้าหมายทางการศึกษาจึงได้จัดทำรายงานฉบับนี้ขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ดำเนินงานและผู้กำหนดนโยบายได้รับข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นในการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยที่เหมาะสมและมีคุณภาพ

สืบเนื่องจากการแต่งตั้งคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยเป้าหมายทางการศึกษา ซึ่งตั้งขึ้นในสมัยประธานาธิบดี จอร์จ บุช ปี พ.ศ.2533 และ กลุ่มผู้ว่าการมลรัฐต่าง ๆ ที่ดำรงตำแหน่งในสมัยนั้นได้มีเจตนารมณ์ร่วมกันว่าเด็กทุกคนที่จะเข้าสู่ระบบโรงเรียนควรมีความพร้อมในด้านต่าง ๆ ดังนั้น เป้าหมายข้อที่ 1 (goal 1 Ready to learn) จึงเป็นการสนับสนุนความพยายามดังกล่าว อย่างไรก็ตามการดำเนินงานตามเป้าหมายนี้ประสบกับความยุ่งยากในการวัดผลการดำเนินงาน เนื่องจากคณะกรรมการไม่มีข้อมูลและวิธีการที่ดีพอในการสอบวัดสถานภาพของเด็กเมื่อแรกเข้าโรงเรียน ดังนั้น รัฐสภาสหรัฐฯ (2537) ได้ระบุไว้ในกฎหมายว่าด้วยเป้าหมายการศึกษาของคอนอเมริกััน เป้าหมายข้อที่ 1 ความว่า

(คณะวางแผนฯจะต้อง) สร้างคู่มือการดำเนินงานที่มีความชัดเจนเกี่ยวกับธรรมชาติของเด็ก หน้าที่ และการดำเนินการประเมินผลเด็กปฐมวัย รวมถึงรูปแบบการประเมินที่เหมาะสมกับสภาพชุมชนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและภาษา บนพื้นฐานของความพร้อมในการเรียนของเด็ก

ดังนั้น หลักการและข้อเสนอแนะ ในการประเมินความพร้อมในเอกสารฉบับนี้ จึงเป็นความพยายามของคณะวางแผนฯที่จะดำเนินงานตามเป้าหมายข้อที่ 1 การประเมินผลเด็กปฐมวัยที่แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

การประเมินและพัฒนาการที่มีลักษณะเฉพาะของเด็กปฐมวัย

การประเมินความพร้อมของเด็กในช่วงวัยเริ่มแรกของชีวิต ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี เป็นเรื่องยากลำบาก เนื่องจากเป็นช่วงที่พัฒนาการด้านร่างกาย การเคลื่อนไหว และภาษา มีอัตราการพัฒนาที่รวดเร็วกว่าช่วงวัย อื่นๆ มีการพัฒนาที่เป็นขั้นเป็นตอนและได้รับอิทธิพลอย่างมากจากสิ่งแวดล้อม อันได้แก่ การเลี้ยงดูจากพ่อแม่ คุณภาพของการเลี้ยงดู และรูปแบบการเรียนรู้ที่เด็กได้รับ

ดังนั้น การประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยควรได้รับการออกแบบ ให้มีลักษณะที่เหมาะสมกับพัฒนาการด้านต่าง ๆ เนื่องจากเด็กปฐมวัยจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากการสัมผัส การฟัง และการแสดงออกโดยท่าทางมากกว่าการพูดและเขียน การประเมินโดยการทดสอบความพร้อมของเด็กปฐมวัย การสอบข้อเขียนนั้นไม่ควรนำมาใช้กับเด็กวัยนี้ เนื่องจากเด็กไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการทดสอบ และการทดสอบที่ไม่สามารถแสดงภาวะทางการเรียนรู้ที่แท้จริงของเด็กได้ หากจะประเมินสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเด็ก ซึ่งเกิดจากองค์ประกอบของความสามารถในการเรียนรู้และโอกาสในการเรียนรู้ในอดีต การทดสอบจะต้องไม่เป็นการนำเอาผลการทดสอบที่ได้ในอดีตไปทำนายความสามารถในการเรียนรู้และสิ่งที่เด็กควรจะเรียนรู้ในอนาคต

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น หลักการและแนวทางในการประเมินเด็กปฐมวัย จึงสมควรได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ เนื่องจากหลักการและแนวทางการประเมินผลในเด็กโตอาจไม่สามารถนำมาใช้ในการประเมินเด็กปฐมวัย เพราะเด็กในวัยนี้มีพัฒนาการความต้องการที่มีลักษณะเฉพาะ

พัฒนาการของระบบการประเมินความพร้อม

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาการเด็กปฐมวัยต่างเล็ง เห็นลักษณะเฉพาะของพัฒนาการเด็กปฐมวัย จึงเริ่มมีการประเมินความพร้อมของเด็กอย่างไม่เป็นทางการ โดยนักการศึกษาในยุคแรก ๆ อาศัย การเฝ้าสังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมของเด็กที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน นำมาอธิบายพัฒนาการและความสามารถของเด็กในแต่ละช่วงอายุ และการออกแบบแผนการดำเนินงานและกิจกรรมในห้องเรียนที่มุ่งสนองความเจริญเติบโตที่รวดเร็วของเด็กปฐมวัย

เมื่อเร็ว ๆ นี้ นักการศึกษาได้เริ่มพัฒนารูปแบบการประเมินและการทดสอบที่เป็นทางการมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดการตัดสินใจที่สำคัญ ๆ เช่น การแบ่งกลุ่มเด็กตามความสามารถ(กลุ่มสูง-ต่ำ) พร้อมทั้งระบุประเภท ของเด็ก ส่งผลต่อการคัดเลือกเด็ก ตัดสินว่าเด็กผ่าน/ไม่ผ่าน เพื่อเข้าเรียนชั้นอนุบาล ชั้นเด็กเล็ก เครื่องมือที่สร้างขึ้นมาเพื่อประเมินความพร้อมของเด็กในกลุ่มหนึ่ง เมื่อนำไปใช้ทดสอบและประเมินเด็กกลุ่มอื่นๆ อาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้ เพราะเครื่องมือถูกสร้างมาเพื่อทดสอบเด็กเฉพาะเรื่องเฉพาะ

กลุ่ม ตัวอย่างเช่น เด็กที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เมื่อใช้แบบทดสอบนี้ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเด็กที่ใช้และไม่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นต้น

สภาพร่วมสมัยเกี่ยวกับการประเมินความพร้อม

ถึงแม้ว่าจะมีความยากลำบากเพียงใด ความต้องการในการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 8 ปีมีเพิ่มมากขึ้นทุกที เนื่องจากแรงกดดันที่ต้องการทราบผลการดำเนินงานด้านการพัฒนาการศึกษาที่สามารถตรวจสอบได้ มลรัฐต่าง ๆ ได้ร่วมกันพัฒนามาตรฐานสำหรับตรวจสอบเด็กก่อนเข้าสู่ระบบโรงเรียน รวมถึงการพัฒนาเกณฑ์การวัดและแนวทางการประเมินสัมฤทธิ์ผล

ดังนั้น รายงานฉบับนี้จะกล่าวถึงความพยายามในการสร้างเกณฑ์การประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย การใช้การทดสอบที่ไม่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย และการสนองความต้องการอันชอบธรรมที่ผู้ปกครองและสาธารณะที่จะได้รับทราบข้อมูลข่าวสารในการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย

หลักการและข้อเสนอแนะว่าด้วยการประเมินความพร้อมในรายงานฉบับนี้เรียงเรียงขึ้นเพื่อหวังให้เจ้าหน้าที่ของมลรัฐต่าง ๆ ได้รับรู้ข้อมูล อันประกอบด้วยหลักการทั่วไปและจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงในการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย รวมทั้งข้อบัญญัติต่าง ๆ ที่เป็นหลักประกันว่าผลของการประเมินจะเที่ยงตรงและเป็นประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ เนื่องจากในอดีตระบบการทดสอบแสดงให้เห็นถึงความไม่ยุติธรรมและส่งผลร้ายต่อเด็ก รายงานฉบับนี้จึงเป็นการเตือนเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ดังกล่าว

เกณฑ์ทั่วไปในการประเมินความพร้อม

- **การประเมินความพร้อมควรมานาซึ่งประโยชน์แก่เด็กปฐมวัย**

เนื่องจากความพยายามในการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเด็กปฐมวัยมีความยากลำบาก การประเมินความพร้อมอย่างเป็นทางการจึงมีค่าใช้จ่ายสูงและใช้ทรัพยากรมาก แทนที่จะนำทรัพยากรที่มีอยู่ไปใช้เพื่อการจัดกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับเด็ก ดังนั้นการดำเนินการประเมินความพร้อม ใด ๆ ต้องมีเหตุผลที่น่าเชื่อถือได้ว่า จะบังเกิดประโยชน์ทั้งต่อการบริการที่จัดให้เด็ก และเพื่อการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาอย่างแท้จริง

- **การประเมินผล ควรได้รับการออกแบบเพื่อวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่งโดยเฉพาะ มีความน่าเชื่อถือ เที่ยงตรงและเป็นธรรม**

การออกแบบการประเมินความพร้อมเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่ง อาจไม่เที่ยงตรงเมื่อนำไปใช้กับวัตถุประสงค์อื่นๆ ในอดีตได้มีการทดสอบในทางที่มิชอบเกิดขึ้นเพราะนำแบบ

ทดสอบไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ ดังนั้น จึงเสนอแนะให้ออกแบบและใช้แบบทดสอบให้เหมาะกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

- **นโยบายการประเมินความพร้อม ควรคำนึงถึงความน่าเชื่อถือ ความเที่ยงตรง ตามช่วงอายุของเด็ก**

ในการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย ความน่าเชื่อถือ และความเที่ยงตรงจะต่ำถ้าเด็กมีอายุน้อย โดยเฉพาะการทดสอบความสามารถในการรับรู้ของเด็กก่อนอายุ 6 ปี ดังนั้น การประเมินผลในบางรูปแบบไม่ควรใช้กับเด็กก่อนวัยที่กำหนดไว้และต้องใช้ด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ

- **เนื้อหาและวิธีการเก็บข้อมูลเพื่อการประเมินผลควรออกแบบให้เหมาะสมกับอายุของเด็ก**

การประเมินความพร้อมของเด็กควรคำนึงถึงศักยภาพในการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กทุกด้านในแต่ละช่วงอายุ คำนึงถึงการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์ รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ พัฒนาการทางภาษา การรับรู้ และความรู้ทั่วไป ดังนั้น วิธีการประเมินความพร้อมจึงควรอยู่บนพื้นฐานของบริบทที่เด็กมีความคุ้นเคย เพื่อให้เด็กสามารถแสดงศักยภาพที่แท้จริงให้ปรากฏ จึงสมควรหลีกเลี่ยงการทดสอบความพร้อมโดยการเขียนคำตอบ

- **การประเมินความพร้อมควรใช้ภาษาที่เหมาะสมตามหลักภาษาศาสตร์ โดยถือว่าเป็นการวัดความสามารถทางด้านภาษา**

ถึงแม้ว่าการประเมินความพร้อมจะมุ่งวัดความสามารถในการอ่าน เช่น ความรู้เกี่ยวกับชื่อสีต่าง ๆ หรือความสามารถในการเรียนรู้ การประเมินความพร้อมย่อมสะท้อนให้เห็นถึงความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาของเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้น จึงควรคำนึงถึงผลที่จะบังเกิดแก่เด็กที่ไม่เชี่ยวชาญการใช้ภาษาอังกฤษ โดยพยายามแสวงหารูปแบบการประเมินที่สะท้อนถึงวัตถุประสงค์เฉพาะที่ต้องการประเมิน และให้ความสามารถในการใช้ภาษาเป็นขีดจำกัดให้น้อยที่สุด

- **ผู้ปกครองคือแหล่งข้อมูลที่สำคัญในการประเมินความพร้อมและเป็นผู้ที่ต้องการผลของการประเมินมากที่สุด**

เพื่อป้องกันความผิดพลาดในการประเมินความพร้อมของเด็ก การประเมินจึงควรใช้ข้อมูลจากหลาย ๆ แหล่ง โดยเฉพาะรายงานจาก ผู้ปกครอง ครูผู้สอน ดังนั้น การประเมินความพร้อมจึงเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและต้องการความร่วมมือจากผู้ปกครองเด็ก เพื่อนำมาพัฒนาการเรียนรู้ของเด็ก

จุดประสงค์ที่สำคัญในการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย

ในการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยนั้น ผู้ประเมินจะพิจารณาว่าอะไรคือจุดประสงค์สำคัญในการประเมิน เพื่อกำหนดเนื้อหา วิธีรวบรวมข้อมูล ความเป็นไปได้ในการได้รับข้อมูล เช่น ข้อมูลที่ได้จากเด็ก ผู้ปกครอง หรือครู เงื่อนไขด้านเทคนิคการประเมินเพื่อสร้างความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือ และผลที่เกิดขึ้นภายหลังการประเมิน เพื่อป้องกันความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการตัดสินผิด ๆ

ตัวอย่างเช่น หากเก็บข้อมูลระดับโรงเรียนในมลรัฐหนึ่ง ๆ โดยมีจุดประสงค์ให้โรงเรียนต่าง ๆ ในมลรัฐมีความรับผิดชอบและพร้อมในการตรวจสอบ วิธีการเก็บข้อมูลดังกล่าวจะต้องกระทำภายใต้มาตรฐานเดียวกัน เพื่อป้องกันความเหลื่อมล้ำของข้อมูลในแต่ละโรงเรียน เช่น การทดสอบ โรงเรียนต่าง ๆ ในมลรัฐก็ควรดำเนินการภายในระยะเวลาเดียวกัน สาเหตุที่ต้องปฏิบัติกับโรงเรียนต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกันเป็นเพราะหากเด็กในบางโรงเรียนได้รับการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับรูปแบบในการเก็บข้อมูลแล้ว เด็กในโรงเรียนอื่น ๆ ที่ไม่เคยได้รับโอกาสจะเสียเปรียบ หรือ ในขณะที่ทำการทดสอบเด็ก ครูไม่ควรยื่นมือเข้าช่วยเหลือเด็ก นอกเสียจาก จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการทดสอบ ทั้งนี้ เพราะการฝึกฝนเด็ก ล่วงหน้า การให้เด็กคุ้นเคยกับข้อสอบเป็นการทำลายความเที่ยงตรงในการประเมิน หรือหากเป็นการทดสอบความพร้อมของเด็กโดยครูในชั้นเรียน การให้ความช่วยเหลือนักเรียนในระหว่างทำการทดสอบถือเป็นโอกาสอันดีที่ ครูจะรู้ว่าเด็กกำลังคิดอะไรอยู่หรือควรจะพัฒนาเด็กในขั้นตอนต่อไปอย่างไร ช่วงเวลาในการประเมินความพร้อมควรดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เข้าใจในทักษะและสาระที่จะทดสอบ ดังนั้นการประเมินผลในชั้นเรียนจึงควรกระทำอย่างมีระเบียบ แบบแผน

มาตรฐานหนึ่งที่ต้องพิจารณาในการประเมินก็คือ มาตรฐานทางด้าน เทคนิค การสร้างความน่าเชื่อถือ และความเที่ยงตรงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะในการประเมินความพร้อมในประเด็นที่มีความเสี่ยงสูง เมื่อเปรียบเทียบกับประเมินอย่างไม่เป็นทางการที่สามารถดำเนินการโดยผู้ดูแลเด็กและครู ผลที่เกิดจากการประเมินมีผลกระทบในวงกว้าง ดังนั้น เครื่องมือที่ใช้ทดสอบควรมีความเที่ยงตรงเพื่อเป็นหลักประกันว่าการตัดสินใจ ใดๆ ที่เกิดจากผลการประเมินจะไม่เกิดจากความผิดพลาดอันเนื่องมาจากการใช้เครื่องมือ การประเมินนี้มักทำเพียงครั้งเดียวซึ่งยากที่จะแก้ไขข้อบกพร่อง ผิดกับการเก็บข้อมูลโดยครูหรือผู้ดูแลเด็ก (ประเมินอย่างไม่เป็นทางการ) ที่สามารถแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของเด็กที่เกิดขึ้นในวันต่อ ๆ ไปได้

ข้อบกพร่องในการทดสอบเด็กปฐมวัยมักเกิดขึ้นเมื่อการทดสอบที่ออกแบบเพื่อวัดจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่ง แต่ถูกนำไปใช้อย่างผิด ๆ โดยการนำไปวัดจุดประสงค์อื่นๆ ตัวอย่างเช่น ความพยายามในการวัดระดับสติปัญญาของเด็ก (IQ) ที่ได้รับการออกแบบ เพื่อวัดความต้องการพิเศษของเด็กไม่ควรนำแบบทดสอบไปใช้เพื่อการวางแผนการสอน ในขณะที่เดียวกันการทดสอบเด็กเพื่อใช้ประโยชน์ใน

การวางแผนการสอนก็ไม่มีที่น่าเชื่อถือและเที่ยงตรงเพียงพอที่จะวัดระดับความสามารถของเด็ก เพื่อตัดสินว่าสมควรเข้าศึกษาในระดับอนุบาลในฐานะกลุ่มผู้ต้องการการศึกษาพิเศษหรือไม่

ระบบการประเมินผลที่เหมาะสม ควรจะรวมรูปแบบการประเมินผลในหลาย ๆ มิติเข้าด้วยกัน เช่น

- การประเมินเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก
- การประเมินเพื่อระบุความต้องการพิเศษของเด็ก
- การประเมินเพื่อวัดความสำเร็จของแผนการดำเนินงานและการติดตามแนวโน้มในอนาคต
- การประเมินเพื่อสร้างระบบความรับผิดชอบในเรื่องที่มีความเสี่ยงสูง เช่น การตัดสินว่าเป็นเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ

สำหรับในบทต่อ ๆ ไป จะกล่าวถึงเงื่อนไขในการประเมินความพร้อมของเด็กในประเด็นเหล่านี้ แต่พึงระลึกเสมอว่า การประเมินวัตถุประสงค์ประเภทต่าง ๆ ไม่สามารถกระทำได้โดยการประเมินครั้งเดียว และการประเมินมักจะมีค่าใช้จ่ายสูง เนื่องจากวัตถุประสงค์แต่ละประเภทต้องการเทคนิคการประเมินที่แตกต่างกัน

จุดประสงค์ที่ 1

การประเมินความพร้อมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และพัฒนาการของเด็ก

คำจำกัดความ การประเมินและการสอนเป็นกระบวนการที่แบ่งแยกออกจากกันไม่ได้ เมื่อเด็กได้รับการประเมินในขณะที่อยู่ในกระบวนการเรียนการสอน ข้อค้นพบที่ได้จากการประเมินจะบอกผู้ดูแลเด็กและครูว่าเด็กแต่ละคนสามารถทำอะไร และอะไรที่แสดงว่าเด็กมีความพร้อมที่จะเรียนในอนาคต ตัวอย่างเช่น ผู้ปกครองได้เฝ้าดูความแข็งแรงและความ มั่นใจของเด็กเมื่อเด็กเดินโดยการยึดกับโต๊ะเก้าอี้หรือให้ผู้ปกครองช่วยประคอง ผู้ปกครองจะเริ่มประเมินความพร้อมในการเดินได้จากการอ้าแขนเชิญชวนให้เดินมาหา หรือการที่ครูระดับเด็กปฐมวัยและครูประถมศึกษาประเมินความรู้และความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ของเด็กอย่างไม่เป็นทางการและเป็นทางการ เพื่อประเมินว่าประสบการณ์และการฝึกปฏิบัติสอนให้เด็กรู้อะไร การเรียนรู้ อะไรเป็นการยากสำหรับเด็กหากไม่มีการปูพื้นความรู้ก่อนหรืออาจต้องอาศัยการประเมินความพร้อมในการเรียนในช่วงปฐมวัยประกอบการประเมิน ครูสามารถใช้การประเมินภาวะการเรียนรู้ของเด็ก เพื่อเป็นฐานในการวางแผนการสอน เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงหลักสูตร กิจกรรมการสอน และกิจกรรมในชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ผู้ได้ประโยชน์ ลูกคำหลักของการประเมินเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ คือ ครู ด้วยความเชื่อที่ว่า ผู้ปกครองเป็นครูคนแรกของลูก ผู้ที่ให้ การ เลี้ยงดูเด็กสามารถทราบว่าเด็กที่ตนดูแลมีความเข้าใจอะไร อะไร เป็นสิ่งที่เด็กควรเรียน และอะไรที่เร็วเกินไปที่จะสอนเด็ก ความรู้ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ดูแลเด็ก ในการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับช่วงเวลาการเรียนรู้ของเด็ก นอกจากนี้ ครูยังสามารถใช้การประเมินในชั้นเรียนทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อวางแผนและจัดแนวการสอน เพื่อระบุว่าควร ดำเนินการอย่างไรจึงจะประสบความสำเร็จ และอะไรคือความช่วยเหลือที่เด็กต้องการเพิ่มเติม

เด็กและผู้ปกครอง ก็เป็นลูกคำคนสำคัญสำหรับการประเมินผล ของจุดประสงค์นี้ เนื่องจากเด็ก จะได้ประโยชน์จากงานที่เขาได้ทำ เพื่อพัฒนาความก้าวหน้าและความเจริญเติบโตของตนเอง เมื่อเด็ก ปฐมวัยเหล่านี้ได้เข้าสู่การศึกษาระดับประถมศึกษา การให้พ่อแม่ช่วยประเมินความพร้อมของเด็กถือเป็น ทักษะที่มีค่าต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็ก ตัวอย่างเช่น งานวันครูพบผู้ปกครอง ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการทราบพฤติกรรมและความสามารถของเด็กเมื่ออยู่โรงเรียน ถึงแม้ว่าครูจะเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่ผู้ ปกครอง ตัวอย่างผลงานของนักเรียนและผลการประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคน ก็เป็นสิ่งที่ แสดงความสามารถของ นักเรียน การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้ปกครองที่มีความใกล้ชิดกับเด็ก การ

เก็บรักษาผลงานของเด็ก และการประเมินผลจะช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจหลักสูตร ความคาดหวังที่เหมาะสม ในตัวเด็ก และสิ่งที่เด็กแสดงออกที่ โรงเรียน ผู้ปกครองสามารถเปรียบเทียบกับพฤติกรรมและทักษะ ของเด็กเมื่ออยู่ที่บ้านกับโรงเรียนได้

ครูใหญ่และครูระดับประถมศึกษา สามารถทำงานร่วมกันเพื่อ ทบทวนการประเมินการเรียนการสอน เพื่อเป็นหลักประกันว่าแผนการดำเนินกิจกรรมของโรงเรียนประสบความสำเร็จในการพัฒนาเด็กให้ เต็มตามศักยภาพ ทั้งในเชิงพัฒนาการและวิชาการ ถึงแม้ว่าการประเมินความพร้อมเกี่ยวกับความรับผิดชอบ ที่มีต่อสังคมควรเริ่มเมื่อเด็กอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (เนื่องจากความยากลำบากในการประเมิน) ครู และผู้บริหารสถานศึกษาสามารถประเมินการสอนโดยวัดความรับผิดชอบของเด็กที่มีต่อตนเอง เพื่อดูว่าเด็กคน ใดต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ หรืออาจจะเป็นการประเมินเพื่อให้ทราบถึงความต้องการในการเรียนรู้ ของเด็ก และอาจใช้ประโยชน์จากการประเมินเพื่อการปรับปรุงหลักสูตรและแนวการสอน

ผู้กำหนดนโยบายทั้งในระดับรัฐและระดับท้องถิ่น ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เป็นลูกค้าหลักของการประเมิน ในชั้นเรียน แต่เขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์โดยตรง หากการประเมินในชั้นเรียนเกิดขึ้นในโรงเรียนที่อยู่ใน พื้นที่ที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยเฉพาะเด็กที่ประสบปัญหายุ่งยากในการเรียน เช่น การอ่าน เป็นต้น นอกจากนี้ผู้กำหนดนโยบายควรกำหนดให้โรงเรียน มีแผนการติดตามความก้าวหน้าของเด็ก และระบุ ความต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษในเด็กบางประเภท หากการประเมินความพร้อมของเด็กเรื่อง ความรับผิดชอบต่อสังคมยังไม่เหมาะสมที่จะประเมินในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ก็ควรเป็นการ เตรียมการก่อนการประเมินจริงในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เงื่อนไขทางด้านเทคนิค หากต้องการประเมินความพร้อมเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และพัฒนาการ ของเด็ก การประเมินในบริบทของชั้นเรียนจะมีความเชื่อมโยงกับสิ่งที่เด็กได้เรียน การประเมินความพร้อม ควรจะเกิดขึ้นในขณะที่เด็กกำลังเรียนเนื้อหาสาระที่ผู้ประเมินต้องการวัด ซึ่งบอกเป็นนัยว่าเป็นการ ประเมินความพร้อมอย่างไม่เป็นทางการ เช่น การ ฝึกลูกเต๋าพฤติกรรมของเด็กในระหว่างทำกิจกรรม หากต้องการนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ดูแลเด็กและครูควรมีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับพัฒนาการและความแตกต่างทางวัฒนธรรมของเด็ก เพื่อที่จะเข้าใจการตอบสนองของเด็กและ ช่วงเวลาของการพัฒนาในแต่ละวัย ตัวอย่างเช่น พัฒนาการด้านการเขียนของเด็ก แสดงให้เห็นว่าเด็กจะ เริ่มวาดภาพอย่างง่าย ๆ แล้วค่อย ๆ พัฒนามาสู่การเขียนคำและรวบรวมคำต่าง ๆ มาแต่งเป็นประโยค แสดงว่าครูจะต้องมีใช้มีความรู้เฉพาะความก้าว หน้าของเด็กในการเขียนเท่านั้น แต่ต้องรู้ว่าความสามารถ ในช่วงอายุของเด็กแต่ละช่วงเป็นอย่างไร รวมทั้งสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนรู้ในแต่ละระดับชั้น เพื่อสามารถ ระบุได้ว่าเด็กคนใดมีพัฒนาการที่รุดหน้า หรือเด็กคนใดที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ ท้ายที่สุด รูปแบบ การประเมินอย่างเป็นทางการเพื่อพัฒนาการเรียนรู้จะต้องมีความเชื่อมโยงกับหลักสูตรอนุบาลหรือหลัก

สูตรประเมินศึกษา โดยผลที่ได้จากการประเมินต้องบอกได้ว่าผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการเลี้ยงดูและการสอนควรดำเนินการอย่างไรในอนาคต

การสร้างความสำเร็จและความเที่ยงตรงของการประเมินความพร้อมในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงน้อยที่สุดในการดำเนินการ เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา การประเมินผลเด็กมักมีความน่าเชื่อถือและดำเนินการเป็นขั้นเป็นตอน วัตถุประสงค์หนึ่ง ๆ ต้อง ประเมินซ้ำแล้วซ้ำอีก จนได้ผลการประเมินที่มีคำตอบในทิศทางเดียวกัน แต่สิ่งที่น่าเป็นห่วง คือ การตัดสินใจของครูและผู้ดูแลเด็กที่ยึดการทดสอบเพียงครั้งเดียวมาตัดสินเด็ก ย่อมส่งผลต่อการประเมินความรู้ความสามารถของเด็กแต่ไม่ร้ายแรงนัก ตัวอย่างเช่น หากครูเลือกหนังสือให้เด็กอ่านที่ ไม่ตรงกับความสามารถในการอ่านของเด็ก การตัดสินใจที่ผิดพลาดนั้นสามารถแก้ไขได้ในการทดสอบครั้งต่อไป เนื่องจากการประเมินความพร้อมในกระบวนการเรียนรู้ของเด็กไม่จำเป็นต้องเข้มงวดในด้านมาตรฐานทางเทคนิคมากนัก ผลที่ได้จากการประเมินจึงไม่สามารถนำไปใช้เพื่อจุดประสงค์อื่น ๆ ได้ เช่น การวัดความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนไม่ได้แสดงถึงระดับของความรับผิดชอบที่โรงเรียนมีต่อผู้เรียนผู้นั้น นอกจากการประเมินจะมีการผนวกรวมการวัดระดับความรับผิดชอบที่โรงเรียนมีต่อเด็กไว้ด้วย หากเป็นเช่นนั้นการประเมินความพร้อมของเด็กเกี่ยวกับการเรียนรู้จะทำให้ครูผู้สอนทราบว่าแผนการดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงไร

ความต่อเนื่องของอายุ ในแต่ละช่วงของอายุ ผู้ประเมินจะต้องให้ความสำคัญกับมิติแห่งการเรียนรู้และพัฒนาการหลัก 5 ประการ ได้แก่ 1) พัฒนาการทางด้านร่างกายและจิตใจที่ดี 2) พัฒนาด้านสังคมและอารมณ์ 3) แนวทางการเรียนรู้ 4) พัฒนาการด้านภาษา 5) การเรียนรู้และความรู้ทั่วไป ที่ระบุไว้ใน **เป้าหมายข้อที่ 1 ความพร้อมที่จะเรียน** ซึ่งกำหนดโดยคณะวางแผนฯ นับตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เด็กจะได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ เกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านภาษาและการรู้หนังสือ รวมทั้งทักษะในการรับรู้ทางวิชาการ ถึงแม้ว่าการประเมินความพร้อมด้านอื่น ๆ จะยังคงดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ในเชิงอุดมคติ การประเมินความพร้อมและการสอนควรทำอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เด็กอยู่ในระดับอนุบาลจนถึงประถมศึกษาปีที่ 1 และในทางปฏิบัติการประเมินผลในระดับอนุบาลควรจะมีการประเมินที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางด้านภาษาและการคำนวณ (เน้นในระดับประถม) ที่เหมาะสมกับช่วงอายุ ในขณะที่เดียวกันการประเมินในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 ควรเน้นการวัดความพร้อมด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และความสามารถในการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมในชั้นเรียนและการเฝ้าสังเกต (เน้นในระดับอนุบาล)

วิธีการในการรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินความพร้อมของเด็กสามารถทำได้โดยการเฝ้าสังเกตเด็ก ดูจากผลงานของเด็ก การถามคำถามปากเปล่าหรือการเขียนตอบ รวมทั้งข้อมูลจากการถามผู้ปกครอง สิ่งที่น่าพึงกระทำในการประเมินผลคือ หากต้องการประเมินความพร้อมของเด็กที่มีอายุน้อยลงมากเท่าไร การเก็บ

ข้อมูลที่ดีที่สุดก็คือ การสังเกตพฤติกรรม (การประเมินอย่างไม่เป็นทางการ) หากจะประเมินความพร้อมของเด็กที่มีอายุมากขึ้นโดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ความถี่ในการประเมินผล อย่างเป็นทางการควรเพิ่มมากขึ้น แต่ให้สมดุลกับการประเมินอย่างไม่เป็นทางการ ดังนั้นในช่วงปฐมวัยเด็กควรมีความเคยชินกับการพูดคุยซักถาม (การประเมินอย่างไม่เป็นทางการ) เพื่อให้เกิดความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้กำหนดนโยบาย

1. ผู้กำหนดนโยบายควรพัฒนาและกำหนดเครื่องมือในการประเมินที่สามารถสะท้อนเป้าหมายของการเรียนรู้ที่สำคัญ ๆ ในแต่ละช่วงอายุ ในระยะต้นผู้ดูแลเด็กต้องการเครื่องมือที่ใช้ในการเฝ้าสังเกตเด็กปฐมวัย เพราะหากขาดเครื่องมือเหล่านี้แล้ว เด็กปฐมวัยจะได้รับการประเมินที่ผิดวิธี

เนื่องจากปัจจุบันโรงเรียนและเขตพื้นที่ทางการศึกษาจำนวนมากขาดทรัพยากรในการพัฒนาหลักสูตร และความเชื่อมโยงกับการประเมินผลที่อิงกับการปฏิรูปมาตรฐานการดำเนินงานตามสาระบัญญัติแห่งกฎหมายฯ (หมวดที่ 1) การประเมินความพร้อมเด็กปฐมวัยควรเชื่อมโยงกับช่วงเวลาของพัฒนาการ และระดับความรู้ของเด็ก โดยมีการกำหนดเป้าหมายแห่งความสำเร็จ(Benchmark) ในแต่ละช่วงอายุ การพัฒนาเครื่องมือในการประเมินความพร้อมของเด็กควรริเริ่มในระดับมลรัฐ เนื่องจากครู และผู้ดูแลเด็กต้องใช้เวลาและความพยายามเป็นอย่างมากในการพัฒนาเครื่องมือการประเมินเด็กด้วยตนเอง

2. ผู้กำหนดนโยบายควรส่งเสริมการพัฒนาวิชาชีพครูและผู้ดูแลเด็ก เนื่องจากบุคลากรในระดับนี้ต้องให้การฝึกอบรมอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กโดยเฉพาะหลักสูตร เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอนของครูจะช่วยให้ครูมีโอกาสพูดคุยกับเด็กเพื่อขยายขอบเขตในการคิด นอกจากนี้ครูและผู้ดูแลเด็กยังต้องการความรู้และความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้นเกี่ยวกับพัฒนาการทั้ง 5 มิติ (ร่างกาย การ เคลื่อนไหว ภาษา การเรียนรู้ ความรู้ทั่วไป) ที่เป็นภาวะปกติ ครูจะต้องมีความรู้และความเข้าใจ หากเด็กมีพัฒนาการที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ เช่น พัฒนาการของเด็กเบี่ยงเบนไปเนื่องจากความแตกต่างด้านภาษาและ วัฒนธรรม ครูและผู้ดูแลเด็กต้องการการพัฒนาวิชาชีพอยู่เสมอ เพื่อให้สามารถใช้รูปแบบการประเมินความพร้อมประเภทใหม่ที่ไม่เน้นเฉพาะการวัดพัฒนาการของเด็ก หากแต่หมายรวมถึงการประเมินและพัฒนาวิธีการสอนของครูด้วย ตัวอย่างเช่น ครูได้รวบรวมผลงานของเด็ก (portfolio) แต่ไม่สามารถประเมินผลงานโดยใช้มาตรฐานใด ๆ หรือครูสามารถประเมินกระดาษคำตอบของเด็กว่าตอบถูกหรือผิด แต่อาจต้องการความรู้เพิ่มเติมถ้าต้องการวิเคราะห์ว่าเด็กคิดอะไร จึงตอบคำถามเช่นนั้น ครูต้องการความเข้าใจและความสามารถในการวิเคราะห์เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในระบบความคิดของเด็ก และวิธีการเสริมสร้างจุดแข็งของเด็กแต่ละคน

จุดประสงค์ที่ 2

การระบุความต้องการด้านสุขภาพ และการบริการพิเศษ

คำจำกัดความ การประเมินภาวะการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กตามจุดประสงค์ที่ 1 มีขึ้นเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กในภาวะปกติ แต่การประเมินความพร้อมในจุดประสงค์ที่ 2 มีขึ้นเพื่อระบุปัญหาพิเศษที่เกิดขึ้นกับเด็ก เช่น ตาบอด หูหนวก ความพิการทางร่างกาย การมีอารมณ์แปรปรวนอย่างรุนแรง ความบกพร่องทางปัญญา มีปัญหาในการพูดการใช้ภาษา ความผิดปกติทางการเรียนรู้อื่น ๆ ซึ่งต้องการความช่วยเหลือเพิ่มเติมจากผู้เลี้ยงดู นอกจากนี้ ยังหมายรวมถึงการบริการตรวจสายตา การได้ยิน การฉีดวัคซีนป้องกันโรค เพื่อเป็นหลักประกันว่าเด็กจะเป็นผู้มีสุขภาพดี

เนื่องจากการวัดความสามารถในการใช้ประสาทสัมผัสและการรับรู้เป็นสิ่งที่มีความคลาดเคลื่อนได้ง่าย และการตรวจสอบอย่างละเอียดต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูง การตรวจสอบจะดำเนินการใน 2 ขั้นตอน คือ 1) การตรวจสอบเบื้องต้น (Screening) เพื่อระบุความต้องการพิเศษ ซึ่งจะเป็นการประเมินความพร้อมของเด็กในด้านต่าง ๆ เพื่อพิจารณาว่าสมควรส่งเด็กไปตรวจสอบอย่างละเอียดกับแพทย์หรือคณะผู้เชี่ยวชาญหรือไม่ และในเรื่องใด 2) การตรวจสอบพัฒนาการอย่างละเอียดเป็นการประเมินความพร้อมของเด็ก

ผู้ได้ประโยชน์ ผู้ที่ได้ประโยชน์โดยตรงจากการประเมินผลในจุดประสงค์นี้ คือ ผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้ที่ทำการประเมินความพร้อมของเด็กและผู้วางแผนการให้บริการพิเศษ ผู้ปกครองที่จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับความต้องการของเด็กพิเศษ และครูทั้งในระดับปฐมวัยและประถมศึกษาที่ทำงานร่วมกับเด็กพิเศษเป็นประจำ รวมทั้งผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ส่งตัวเด็กเพื่อเข้ารับบริการพิเศษ (referral unit)

เงื่อนไขทางด้านเทคนิค การประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับประสาทสัมผัสและการรับรู้ให้มีความเที่ยงตรงเป็นไปได้ยาก เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ตรวจสอบมักทำงานไม่เต็มประสิทธิภาพ การตรวจสอบเด็กคนเดียวกันในเวลาที่แตกต่างกัน เด็กจะตอบสนองแตกต่างกัน การศึกษาพิเศษมักเกิดความขัดแย้งในการระบุเด็กว่าเป็นผู้ที่มีความต้องการพิเศษ แม้แต่การตีความว่าเด็กพิเศษนั้นเข้าข่ายเด็กพิการหรือไม่

ในกระบวนการประเมินความพร้อมเบื้องต้น ความไม่เที่ยงตรงในการประเมินความต้องการพิเศษเกิดจากปัจจัย 2 ข้อ คือ 1) เครื่องมือที่ใช้ประเมินได้รับการออกแบบอย่างผิวเผิน และไม่เอื้อต่อการประเมินความพร้อมที่มีความละเอียดมาก ทำให้เครื่องมือมีความน่าเชื่อถือน้อย 2) การประเมินความพร้อมมิได้ดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญพิเศษที่สามารถวินิจฉัยว่าเป็นเด็กพิเศษหรือไม่ นอกจากนั้นในการ

ตรวจความต้องการพิเศษมีปัญหารื่องต้นทุนและประสิทธิภาพในการวินิจฉัย การนำไปปฏิบัติ และความสมเหตุสมผลเมื่อพิจารณาว่าการดำเนินการดังกล่าวจะส่งผลอย่างไร ต่อการประเมินความพร้อมในระดับต่อ ๆ ไป

การดำเนินการประเมินผล มีข้อพึงระวัง 2 ประการ

- การประเมินความพร้อมเบื้องต้นมีขึ้นเพื่อเตรียมการส่งตัวเด็กที่มีความต้องการพิเศษไปวิเคราะห์ความพร้อม ดังนั้น การตรวจสอบในขั้นนี้จึงเป็นการวิเคราะห์อย่างคร่าว ๆ และมักจะดำเนินการโดยบุคลากรของโรงเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกฝนในการตีความความบกพร่องที่เกิดขึ้นกับเด็ก
- การประเมินความพร้อมเบื้องต้นของความต้องการพิเศษของเด็กไม่ควรดำเนินการด้วยวิธีการเดียว ที่สำคัญ คือการประเมินความต้องการเบื้องต้นมีเนื้อหาสาระคล้ายกับการประเมิน IQ ดังนั้น จึงไม่ควรนำเครื่องมือของการประเมินมาใช้เพื่อการวางแผนการสอน

สำหรับความบกพร่องในการมองเห็นและการได้ยิน การตรวจสอบพัฒนาการของเด็กอย่างละเอียดต้องการเครื่องมือที่ทันสมัยและดำเนิน การโดยผู้เชี่ยวชาญที่ผ่านการอบรมในเชิงคลินิกวิทยา สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องในการรับรู้และการใช้ภาษา การตรวจสอบพัฒนาการจะดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญและมีการเก็บข้อมูลอย่างละเอียด แต่มักจะมีความคาดหวังสูง เพื่อป้องกันความผิดพลาดในการระบุว่าเป็นเด็กคนใดต้องการการบริการพิเศษ (แต่แท้ที่จริงแล้วไม่ต้อง) หรือเด็กคนใดไม่ต้องการ (แต่แท้ที่จริงแล้วต้องการ) การออกแบบการประเมินจึงควรเตรียมการป้องกันความผิดพลาดในการประเมินพัฒนาการทางด้านรับรู้และการใช้ภาษาไว้หลายแบบ คือ 1) การวัดความรู้สึก พฤติกรรม และการรับรู้ได้รับการบรรจุไว้ ในการตรวจสอบพัฒนาการของเด็กอย่างละเอียด เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงให้อยู่ในระดับมาตรฐานสูงสุด 2) การประเมินผลดำเนินการและตีความโดยคณะผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี 3) การใช้หลักฐานจากหลาย ๆ แหล่ง และเน้นการวัดความสามารถของเด็กภายใต้สภาพแวดล้อมที่เป็นโรงเรียนและบ้าน 4) ควรมีการประเมินพัฒนา การการใช้ภาษาขั้นต้น สำหรับเด็กที่มาจากรอบครัวที่ใช้ภาษาในการสื่อสารมากกว่า 1 ภาษา เพื่อให้แน่ใจว่าความบกพร่องในการใช้ภาษามีได้เกิด จากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าพัฒนาการของเด็กในแต่ละระยะมีความแตกต่างกัน การตรวจสอบเบื้องต้นและการระบุความต้องการพิเศษจึงควรพิจารณาควบคู่ไปกับพัฒนาการในแต่ละช่วงอายุ โดยถือความเที่ยงตรงของการประเมินขึ้นอยู่กับพัฒนาการของแต่ละช่วงอายุ

ความต่อเนื่องของอายุ การระบุความต้องการพิเศษในเด็กจะเริ่มตั้งแต่การค้นพบความผิดปกติที่ปรากฏชัดเจนและเป็นอาการขั้นรุนแรง (โดยเฉพาะในวัยทารก วัยเตาะเตาะ) และจะค่อย ๆ พบว่า ความ

ผิดปกติ จะลดน้อยลงเมื่อเด็กโตขึ้น เด็กที่มีความผิดปกติร้ายแรง เช่น หูหนวก ตาบอด มีการรับรู้ที่ เชื่องช้า มีความพิการซ้ำซ้อน มักจะได้รับการระบุโดย ผู้ปกครองและแพทย์ตั้งแต่แรกเกิด อย่างไรก็ตาม การดำเนินการตรวจสอบเบื้องต้นกับเด็กทุก ๆ คนเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ เนื่องจากการประเมิน ความรู้สึกและการรับรู้จะไม่มี ความเที่ยงตรงในวัยต้น ๆ (วัยทารก) แต่เด็กควรได้รับการตรวจสอบสุขภาพอย่าง สม่ำเสมอ เพราะหากพบความผิดปกติ เด็กต้องได้รับการดูแลและส่งต่อไปยังผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเพื่อตรวจ และรักษาได้ทัน่วงที

กลไกในการส่งตัวเด็กมีผลต่อความเที่ยงตรง ในการประเมิน ติดตามผลโดยเฉพาะการเก็บข้อมูลส่วนตัว เมื่อเด็กเข้ารับการศึกษาในระดับปฐมวัย เด็กที่มีแนวโน้มว่ามีพัฒนาการล่าช้าจะถูกส่งตัวไปรับ การตรวจสอบพัฒนาการอย่างละเอียด เป็นที่น่าสังเกตว่าความผิดปกติเล็กๆ น้อย ๆ อาจพบเมื่อเด็ก เข้าสู่ระบบโรงเรียน และเชื่อว่าบรรยากาศภายใน โรงเรียนนั่นเองที่เป็นสาเหตุของความผิดปกติ สำหรับการตรวจสอบพัฒนาการด้านการได้ยินและการมองเห็น มักจะเริ่มในระดับอนุบาลหรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นหลักประกันว่าจะสามารถประเมินความพร้อมในเด็กทุก ๆ คน โดยมีเป้าหมายว่าจะพยายามค้นหาความผิดปกติที่ไม่มีความรุนแรงที่การตรวจสอบครั้งก่อน ๆ ไม่สามารถค้นพบ ตัวอย่างเช่น หากเด็ก คนใดที่ไม่ได้รับการตรวจสอบสุขภาพอย่างสม่ำเสมอตั้งแต่แรกเกิด การตรวจในระดับอนุบาลอาจค้นพบว่า เด็กคนนั้นอาจต้องการใช้แว่นสายตาเพื่อช่วยในการอ่าน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้กำหนดนโยบาย

1. มลรัฐต่างๆ จะต้องสร้างหลักประกันว่าเด็กทุกคนจะต้องได้ การ บริการด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึง เพื่อตรวจหาความสมบูรณ์ทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เด็กควรได้รับการปลูกฝีเมื่ออายุครบ 2 ปี และได้รับการตรวจสายตา การได้ยิน เมื่ออายุ 6 ปี
2. มลรัฐต่าง ๆ จะต้องดำเนินการตามแผนการดำเนินงานที่กำหนดไว้ในกฎหมายการศึกษาเพื่อคน พิการ (Disability Educational Act) ในการจัดหาสถานที่และสร้างกลไกการส่งตัวเด็กในระดับปฐมวัยและ ประถมศึกษาเพื่อเข้ารับการตรวจพัฒนาการโดยละเอียด หากพบว่าเด็กมีแนวโน้มที่จะมีความพิการ แผน การดำเนินการค้นหาเด็ก (Child Find Program) เป็นความพยายามร่วมกันระหว่างหน่วยสาธารณสุข สวัสดิการสังคม และหน่วยงานทางการศึกษาของมลรัฐ เพื่อระบุว่าเด็กคนใดเป็นเด็กพิการหรือเด็กที่ต้องการ การบริการพิเศษ

3. จากการศึกษา พบว่า การตรวจหาความผิดปกติทางการ รับรู้และความสามารถทางภาษา ในเด็กปฐมวัยเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ดังนั้น ผู้กำหนดนโยบายควรให้ความสำคัญกับการประเมินความพร้อม และความต้องการพิเศษสำหรับกลุ่มเด็กที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดความผิดปกติด้านการรับรู้และการใช้ ภาษา

4. มลรัฐและเขตการศึกษาต่าง ๆ ควรกำหนดให้มีการประเมินความพร้อมเบื้องต้น โดยพิจารณาว่าสมควรดำเนินการในรูปแบบใด ตามขอบเขตและอำนาจหน้าที่มีอยู่ว่าเอื้อต่อการดำเนินงานในระดับใด อาทิ ในบางมลรัฐและเขตศึกษามีอำนาจในการตรวจสอบอย่างเป็นทางการมากกว่าอีก มลรัฐหนึ่ง มลรัฐนั้น ๆ อาจจะส่งตัวเด็กที่มีแนวโน้มว่าจะมีความผิดปกติ ไปรับการตรวจในมลรัฐที่มีอำนาจตรวจสอบ

5. รัฐต่าง ๆ ที่บังคับให้มีการตรวจสอบความสามารถในการรับรู้ของเด็ก จะต้องแสดงเจตนาที่เด่นชัดว่า การตรวจสอบที่เกิดขึ้นจะไม่ถูกนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ นอกจากเพื่อส่งตัวเด็กที่มีความผิดปกติไปรับการรักษา อีกทั้งไม่ควรใช้เครื่องมือมาตรวจความพร้อมของเด็ก หรือใช้จำแนกความสามารถที่แตกต่างกันของเด็กในระดับอนุบาลและชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อจำหน่ายเด็กออกจากโรงเรียน และไม่ควรรนำเครื่องมือนี้ไปใช้เพื่อวางแผนการสอนด้วย

จุดประสงค์ที่ 3

การติดตามแนวโน้มและประเมินผลแผนปฏิบัติการและการให้บริการ

คำจำกัดความ จากจุดประสงค์ที่ 1 และ 2 ข้อมูลที่ได้จากการประเมินจะนำไปใช้ในการตัดสินใจในการให้บริการแก่เด็กแต่ละคน แต่ในจุดประสงค์ข้อนี้การเก็บสถิติข้อมูลจะกระทำเป็นรายกลุ่ม และนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจของผู้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการวางแผนการดำเนินงานด้านการศึกษาและสังคม สถิติข้อมูลที่รวบรวมเพื่อจุดประสงค์ที่ 3 สามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) ดัชนีทางสังคม ที่ใช้ประโยชน์ในการประเมินความเพียงพอในการให้บริการแก่เด็ก รวมถึงสภาพแวดล้อมที่เด็กต้องประสบ เช่น อัตราร้อยละของมารดาในแต่ละมลรัฐที่ได้รับการบริการดูแลบุตรเป็นอย่างดี อัตราร้อยละของเด็กอายุ 2 ปีที่ได้รับการฉีดวัคซีนภูมิคุ้มกันโรคตามกำหนดเวลา หรืออัตราร้อยละของเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย และเข้ารับบริการในระดับอนุบาล เป็นต้น 2) มาตรฐานจากตัวเด็ก เป็นการรวบรวมข้อมูลจากเด็ก เช่น ระดับพัฒนาการทางภาษา ดูจากความคุ้นเคยกับหนังสือของเด็ก (ความสามารถในการหยิบจับหนังสือหรือความสนใจหนังสือ สิ่งพิมพ์) ลักษณะข้อมูล ทั้งสองประเภทจะนำมาใช้ในการประเมินผลลัพธ์ที่พึงประสงค์และคุณภาพของบริการการศึกษาในระดับอนุบาล อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่ได้จะไม่มีผลต่อเด็ก แต่จะใช้เพื่อประเมินแผนการดำเนินงานเท่านั้น

จุดประสงค์ที่ 3 จะเป็นการผสมผสานระหว่างจุดประสงค์ที่ 1 และ 2 คือ เป็นการติดตามแนวโน้มและประเมินผลแผนการดำเนินงานและการให้บริการ ตัวอย่างเช่น การประเมินความก้าวหน้าของการศึกษาระดับชาติ(National Assessment of Educational Progress : NAEP) ซึ่งเป็นความพยายามในการติดตามการดำเนินงานทางการศึกษาในระดับต่างๆ โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลการเปลี่ยนแปลงผลการเรียนของนักเรียนระดับประเทศและระดับมลรัฐในช่วงเวลาที่แน่นอน ในการประเมินความก้าวหน้าของเป้าหมายข้อที่ 1 (Goal 1) คำถามหลักที่นำไปสู่การแสวงหาคำตอบก็คือ เมื่อเปรียบเทียบกับภาพรวมในระดับประเทศ เปรียบเทียบราย มลรัฐ หรือประเทศต่างๆ เช่น สหพันธรัฐเยอรมันแล้ว การจัดการศึกษาและบริการแก่เด็กปฐมวัยในมลรัฐของตนมีความก้าวหน้าอยู่ในระดับใด

การประเมินผลแผนการดำเนินงาน หมายถึง การประเมินผลในภาพรวม เช่น การประเมินการศึกษาในระดับปฐมวัย โครงการ Head Start หรือ การประเมินผลการดำเนินงานตามที่ระบุไว้ในหมวดที่ 1 ของ กฎหมายเป้าหมายการศึกษาในศตวรรษที่ 21 : การให้การศึกษาแก่ชาวอเมริกัน (Goal 2000 : Educate Americans Act of 1994) ซึ่งการประเมินผล ดังกล่าวจะเริ่มจากการรวบรวมข้อมูล เอกสารที่เกี่ยวข้องก่อนการตัดสินใจว่าแผนการดำเนินงานใดมีประสิทธิภาพ ดังนั้นข้อมูลที่ได้จะบังคับให้หน่วยงานต่าง

ๆ สำคัญในภาวะความรับผิดชอบ อีกทั้งบังคับให้แต่ละมลรัฐจัดบริการและจัดสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เหมาะสม เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อการให้บริการที่มีคุณภาพ อย่างไรก็ตาม การเก็บรวบรวมข้อมูลตามจุดประสงค์นี้จะไม่ส่งผลต่อตัวเด็ก ผู้ปกครอง หรือแม่กระทั่งครู เนื่องจากจุดประสงค์หลักคือการประเมินผลเพื่อการปรับปรุงแผนการดำเนินงานในอนาคต ดังนั้น คณะกรรมการวางแผนฯ จึงพยายามสร้างเส้นแบ่งที่เด่นชัดระหว่างการประเมินผลเพื่อปรับปรุงแผนการดำเนินงานกับการประเมินแผนการดำเนินงานที่มีผลโดยตรงต่อตัวบุคคล (จุดประสงค์ที่ 4)

ผู้ได้ประโยชน์ ผู้กำหนดนโยบายจะเป็นผู้ที่ได้ประโยชน์โดยตรง ข้อมูลสถิติที่แสดงแนวโน้มการให้บริการทางสังคมและการศึกษาจะยังประโยชน์แก่สาธารณะ นักการศึกษา และผู้ให้บริการทางสังคม เพื่อแสดงความรับผิดชอบด้วยการปรับปรุงการดำเนินงานให้ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น การประเมินผลโครงการ Head Start จะเป็นประโยชน์แก่สมาชิกรัฐสภาสหรัฐฯ ในการเข้าแทรกแซงเชิงนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อสร้างหลักประกันว่างบประมาณที่ได้จัดสรรแก่โครงการดังกล่าว และโครงการที่เกี่ยวข้อง เช่น โครงการ Even Start ให้เป็นไปเพื่อประโยชน์ สูงสุด รวมทั้งนำมาซึ่งการมีแผนการดำเนินงานที่มีความเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ข้อมูลเชิงรายละเอียดที่ได้จากการรวบรวม ข้อมูลของโครงการดังกล่าวจะสะท้อนระบบการบริหารงาน นำมาซึ่งความพยายามในการปรับปรุงแผนการดำเนินงานทั้งระบบ เช่น การประเมินผลอาจระบุถึงการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในฐานะตัวแปรแห่งความสำเร็จและความยั่งยืนในการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หรือข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมที่จะเรียนของเด็กจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะเพื่อให้ตระหนักถึงสถานะความสามารถของเยาวชนอเมริกัน รวมทั้งการระบุถึงความจำเป็นในการได้รับการเพื่อส่งเสริมพัฒนาการตามศักยภาพ

เงื่อนไขทางด้านเทคนิค การประเมินผลโครงการในระดับประเทศต้องการมาตรฐานขั้นสูงเพื่อสร้างหลักประกันถึงความเที่ยงตรงของผลการประเมิน เช่น การปรับเปลี่ยนนโยบายจะเกิดขึ้นหากผลการประเมินพบว่าความสามารถในการอ่านของเด็กมีอัตราที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ดังนั้นรายงานผลการประเมินจะต้องมีความเที่ยงตรง ตัวอย่างของค่าเที่ยงตรงที่อาจเกิดในหลายรูปแบบ เช่น การประเมินความพร้อมที่จะเรียนของเด็กปฐมวัย จากแบบสอบถามที่อาจมีค่าแปรปรวนตามระยะเวลาที่เปลี่ยนไป เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงระดับความคาดหวังของครูที่มีต่อเด็ก โดยสรุป การประเมินแผนการดำเนินงานทั้งในระดับประเทศและมลรัฐเป็นเครื่องแสดงสัญญาณของการติดตามผลการดำเนินงานที่สำคัญยิ่ง รายงานการประเมินผลควรกล่าวถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับการให้การศึกษาเด็กปฐมวัยด้วย เช่น รายงานการศึกษาของ NAEP จะกล่าวถึงอุปสรรคและปัญหาในการส่งเสริมการเรียนรู้ในเด็กแต่ละช่วงอายุ หรือจากความพยายามของครูและผู้บริหารสถานศึกษาในการปรับเปลี่ยนหลักสูตรและยุทธศาสตร์ที่ใช้ในการเรียนการสอน รายงานการศึกษาของ NAEP ได้ให้ข้อเสนอแนะการทดสอบเด็ก โดยใช้แบบอัตโนมัติในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ

มัธยมศึกษาปีที่ 2 แทนการทดสอบแบบเลือกตอบดังที่เคยกระทำ หรือแนะนำให้ทดสอบมิติการพัฒนาเด็กปฐมวัยทั้ง 5 มิติแทนการใช้การทดสอบความพร้อมแบบเขียนตอบดังที่ได้กล่าวแล้ว ข้อเสนอสำหรับการประเมินผลแผนการดำเนินงานระดับประเทศที่ควรคำนึงก็คือ ข้อมูลที่แสดงถึงแนวโน้มและการประเมินแผนการดำเนินงานควรระบุถึงเงื่อนไขในการเรียนรู้ของเด็ก เช่น แผนการดำเนินงานที่ดี ผู้เลี้ยงดูเด็กและครูได้รับการฝึกอบรม มีอุปกรณ์การเรียนการสอนตามหลักสูตร มีการให้บริการเสริมประเภทต่าง ๆ รวมทั้งผลลัพธ์ของการให้บริการทางการศึกษาและการแทรกแซงในเชิงนโยบายที่เกิดขึ้น

ข้อดีประการหนึ่ง ก็คือ ความคลาดเคลื่อนของข้อมูลสามารถปรับปรุงได้โดยทำให้เป็นข้อมูลเฉลี่ย ดังนั้น การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับจุดประสงค์นี้จึงไม่จำเป็นต้องประเมินความพร้อมของเด็กแต่ละคนอย่างละเอียด หากแต่ต้องให้ความสำคัญกับจำนวนเด็กเพื่อสร้างความเป็นตัวแทนของฐานข้อมูล ดังนั้น การทำ Matrix Sampling ซึ่งเปิดโอกาสให้เด็ก คนหนึ่ง ๆ เข้าทดสอบเพียงบางตอนของกระบวนการทดสอบทั้งหมด ตัวอย่างเช่น รายงานข้อมูลของ NAEP จะใช้ Matrix Sampling เพื่อประโยชน์ 2 ประการ คือ 1) เป็นการเปรียบเทียบตัวแปรของการประเมินผลในภาพรวม และ 2) เด็กไม่ต้องเข้าร่วมการทดสอบจนครบตามกระบวนการทั้งหมด ดังนั้น ผลการทดสอบตามกระบวนการนี้จะไม่สามารถนำไปตีความศักยภาพของเด็กที่ได้รับการทดสอบ ซึ่งเป็นระบบที่ป้องกัน สวัสดิภาพของเด็กตามที่วัตถุประสงค์กำหนดไว้

ความต่อเนื่องของอายุ เนื่องจากการเก็บข้อมูลตามจุดประสงค์นี้ ไม่สามารถระบุพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยได้ ดังนั้น ระบบการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงควรมีระบบการติดตามพัฒนาการของเด็กตามช่วงอายุต่าง ๆ ตั้งแต่แรกเกิด - 8 ปี สำหรับการเก็บข้อมูลในช่วงอายุตั้งแต่แรกเกิด - 2 ปี การประเมินความพร้อมของเด็กสามารถกระทำได้โดยการเน้นข้อมูลรวมในเชิงกายภาพ เช่น น้ำหนักแรกเกิด หรือการได้รับการฉีดวัคซีนภูมิคุ้มกันโรค หากจะสืบค้นเงื่อนไขที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ ก็ควรสร้างดัชนีทางสังคมที่ระบุลักษณะเด่นของครอบครัว การได้รับการบริการทางด้านสาธารณสุขหรือบริการต่าง ๆ

สำหรับกลุ่มอายุระหว่าง 3-4 ปี การสร้างดัชนีทางสังคมที่แสดงถึงการให้บริการที่เพียงพอและการให้การสนับสนุนการเรียนรู้ การส่งเสริมพัฒนาการของเด็กจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบการประเมินความพร้อมสำหรับเด็กในกลุ่มนี้ ตัวอย่างเช่น รายงานผลความก้าวหน้าในการดำเนินงานของ มลรัฐโอไฮโอได้แสดงถึงร้อยละของเด็กยากจนในวัย 3-4 ปี ที่เข้าร่วม โครงการ Head Start และเข้ารับการศึกษาระดับปฐมวัย ข้อมูลนี้สามารถนำไปสู่การประเมินความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยในมลรัฐดังกล่าว ถึงแม้ว่าดัชนีดังกล่าวยังไม่ได้รับการพัฒนาในปัจจุบัน แต่ความพยายามในการสร้างดัชนีเบื้องต้นก็

เปิดโอกาสให้มีการประเมิน ความสามารถในการรับรู้ พัฒนาการด้านภาษา อารมณ์ สังคม และการเคลื่อนไหวของเด็ก นอกจากนี้ การทำ Matrix Sampling สามารถป้องกันการทดสอบซ้ำซาก และการทดสอบในทางผิด ๆ ซึ่งสามารถควบคุมได้โดย ผู้ทดสอบที่มีความชำนาญ และมีการควบคุมสภาพแวดล้อมในระหว่างการทดสอบ ความพยายามในการวัดความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กมีค่า ใช้จ่ายสูง แต่หากทำได้ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาความก้าวหน้าในการดำเนินงานการศึกษาของชาติ รวมถึงการประเมินผลแผนการดำเนินงานตามโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการ Head Start โครงการ Even Start และโครงการที่บัญญัติไว้ในหมวดที่ 1 ของกฎหมาย

ความพยายามในการวัดความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กในระดับชาติสามารถทำได้ถึงแม้ว่าจะมีค่าใช้จ่ายสูง ความยากในการดำเนินงาน คือ การวัดความสามารถของเด็กโดยตรง และการระบุพื้นที่ในแต่ละมลรัฐที่จะต้องคัดเลือกเด็กไปรับการทดสอบ ปัญหานี้แก้ไขโดยการสำรวจสำมะโนครัวเรือน (Household Survey) ซึ่งจะช่วยให้เลือกกลุ่มเด็กที่จะเข้ารับการทดสอบอย่างมีทิศทางและเที่ยงตรง

เมื่อเด็กเข้าสู่วัย 5 ขวบ การวัดและการสร้างระบบติดตามความสามารถในการเรียนรู้จะทำได้โดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน ตัวอย่างเช่น คณะ วางแผนฯ ได้เสนอให้มีการประเมินเด็กปฐมวัยระดับชาติเพื่อที่จะแสวงหาข้อมูลและสถานภาพของเด็กปฐมวัยทั่วประเทศ ซึ่งการประเมินผลดังกล่าว จะไม่นำเสนอเฉพาะตัวแปรประเภทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเท่านั้น หากแต่ได้พยายามแก้ไขข้อบกพร่องซึ่งเกิดจากการเก็บข้อมูลในเด็กปฐมวัย ด้วยการนำข้อมูลที่ได้จากครู ผู้ปกครอง มาผสมกับข้อมูลที่ได้จากตัวเด็กทั้งที่เกิดจากการทดสอบโดยตรง และจากแฟ้มสะสมผลงานของเด็ก ซึ่งในขณะนี้สำนักงานสถิติทางการศึกษาแห่งชาติ ได้นำข้อเสนอแนะของคณะวางแผนฯ ไปพัฒนาเป็นการสำรวจระยะยาวเกี่ยวกับเด็กปฐมวัยแห่งชาติ (National Early Childhood Longitudinal Survey) อย่างไรก็ตาม การวัดและการสำรวจตามที่กล่าวมาจะไม่ถูกนำไปใช้อย่างแพร่หลาย ผู้บริหารในแต่ละมลรัฐสามารถนำการวัดและการทดสอบไปใช้เพื่อพัฒนารูปแบบการประเมินของตน

มลรัฐต่าง ๆ สามารถพัฒนาแผนการดำเนินงานการประเมินเด็กปฐมวัยไปใช้เพื่อติดตามแนวโน้มการจัดการศึกษาและการให้บริการด้านสังคม สำหรับเด็กปฐมวัยถึงแม้ว่าการพัฒนาระบบการติดตามผลการดำเนินงานจะมีความสลับซับซ้อนและต้องการความรู้ด้านเทคนิค อีกทั้ง การพยายามรวบรวมพัฒนาการของเด็กตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ดังนั้นการเก็บข้อมูลจะกระทำได้เมื่อเด็กเข้าศึกษาในชั้นเรียนเท่านั้น การประเมินผลในระดับอนุบาลแสดงให้เห็นถึงโอกาสทางการเรียนรู้ของเด็กที่สะสมมาตั้งแต่แรกเกิด รวมทั้งการได้รับบริการต่างๆ ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับประเมินเด็กเมื่อเด็กอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เนื่องจากการประเมินความพร้อมของเด็กประถม

ศึกษา เริ่มจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงไม่สามารถระบุชัดเจนว่าผลที่ได้จากการประเมินเกิดจากความ สามารถที่พัฒนาในระดับอนุบาลหรือระดับประถมศึกษา และการประเมินความพร้อมในระดับอนุบาลยังมี ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกตัวแทนกลุ่ม เนื่องจากในหลายๆ มลรัฐไม่ได้บังคับว่าเด็กจะต้องผ่านการทดสอบ ทุกคน ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับความสมัครใจของเด็กและผู้ปกครองในการเข้ารับการทดสอบ ปัญหาคือการสร้างความน่าเชื่อถือของการทดสอบ เพื่อให้ติดตามแนวโน้มของแผนการดำเนินงานด้านการศึกษาและสังคมจะ ต้องใช้ตัวแทนของเด็กปฐมวัยที่ศึกษาในโรงเรียนอนุบาลของรัฐและเอกชน อีกทั้งยังต้องมีการติดตามผลที่ ยึดลักษณะของเด็กตามหลักประชากร-ศาสตร์ เช่น ความแตกต่างเกี่ยวกับการใช้ภาษาแม่ อายุ และ ประสบการณ์การเรียนในชั้นอนุบาลที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ตัดสินใจนโยบาย

1. การประเมินความพร้อมของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ควรเน้นการวัดโดยอาศัยดัชนีทางสังคม เพื่อ ศึกษาเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ของเด็ก ทั้งนี้การวัดความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กที่เป็นการ ทดสอบโดยตรงสามารถเริ่มดำเนินการเมื่อเด็กมีอายุ 3-4 ปี และสามารถดำเนินการในระดับประเทศหากนำไป เชื่อมโยงกับโครงการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่น โครงการ Head Start โครงการ Even Start หรือโครงการที่บัญญัติไว้ในหมวดที่ 1 ของกฎหมายฯ แต่การวัดความสามารถเด็กโดยตรงควรกระทำภายใต้ การควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดและต้องใช้ Matrix Sampling อีกทั้งจะไม่มีภาระบุงเด็กที่เข้าร่วมการ ทดสอบ

2. การประเมินความพร้อมของเด็กที่มีอายุตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปสามารถ กระทำได้โดยตรง โดยเฉพาะการ ประเมินความสามารถในการเรียนรู้ของเด็ก ผู้ทดสอบควรดำเนินการตามขั้นตอนของ Matrix Sampling เพื่อสร้างหลักประกันว่าการทดสอบจะมีความเที่ยงตรง อีกทั้งผลที่ได้จะไม่มีผลต่อการตัดสินใจใด ๆ เกี่ยว กับเด็กที่เข้าร่วมการทดสอบ ข้อเสนอแนะอีกประการหนึ่งคือ มลรัฐต่าง ๆ ที่ประสงค์จะทำการประเมิน ความพร้อมควรเลือกกระทำในเด็กที่ศึกษาในชั้นใดชั้นหนึ่งเท่านั้น (ชั้นอนุบาลหรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1) เพราะการวัดความพร้อมของเด็กในทุกระดับชั้นจะต้องใช้ค่าใช้จ่ายที่สูงมาก

จุดประสงค์ที่ 4

การประเมินสัมฤทธิผลทางวิชาการของนักเรียน ครู และความรับผิดชอบของโรงเรียน

คำจำกัดความ ในจุดประสงค์นี้ การประเมิน หมายถึง ความพยายามในการตรวจสอบจากภายนอก สถานศึกษา ซึ่งบังคับโดยหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ โดยเฉพาะหน่วยงานในระดับมลรัฐและเขตการศึกษา โดยมีจุดประสงค์หลักในการประเมินสัมฤทธิผลทางวิชาการของเด็ก ครูผู้สอน และการดำเนินงานของ สถานศึกษาที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการดำเนินงานให้ได้ผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ เพื่อใช้ในการกำหนด นโยบาย การประเมินผลในจุดประสงค์ที่ 3 และ 4 มีความคล้ายคลึงกันมาก เนื่องจากการประเมินผลทั้ง 2 จุดประสงค์เป็นการติดตามแนวโน้ม และการประเมินผลแผนการดำเนินงานการบริการทางการศึกษาและ สังคมแก่เด็ก หากแต่แตกต่างกันที่การประเมินผลในจุดประสงค์นี้จะเป็นการประเมินผลร่วมระหว่างครูและ เด็ก อีกทั้งเป็นการประเมินจากภายนอกสถานศึกษาทั้งในระดับประเทศ มลรัฐหรือเขตการศึกษา ซึ่งหาก ผลการประเมินได้ระบุผู้เรียน (ระดับสัมฤทธิ-ผลของนักเรียน) ห้องเรียน (กิจกรรม) หรือโรงเรียน (ระบบ การบริหาร) ผลที่เกิดขึ้นจะมีผลกระทบมากกว่าการประเมินในจุดประสงค์ที่ 3 ตัวอย่าง เช่น ผลการ ประเมินอาจส่งผลให้นักเรียนคนนั้น ๆ ยังต้องศึกษาในชั้นอนุบาลต่อไป หรืออาจส่งผลให้ครูได้รับค่าตอบแทนตามประสิทธิผลการปฏิบัติงาน จากหลักฐานที่ปรากฏพบว่าหากผลการประเมินได้รับการตีพิมพ์ในหน้า หนังสือพิมพ์ ผลกระทบที่มีต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องก็จะมีพลังมากพอที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการ เรียนการสอน ดังนั้น พึงระลึกเสมอว่าการเผยแพร่ผลการประเมินความพร้อมของเด็กจะแสดงให้เห็นว่าใคร เป็นผู้มีส่วนรับผิดชอบต่อผลที่ได้จากการประเมิน โดยไม่จำเป็นว่าผลที่ได้นั้นจะแสดงให้เห็นว่าผู้ดำเนินการมี ความรับผิดชอบเพียงพอหรือไม่

ผู้ได้ประโยชน์ ผู้กำหนดนโยบายและสาธารณชนคือผู้ที่จะได้รับประโยชน์โดยตรง จากข้อมูลที่ แสดงถึงระดับความรับผิดชอบในการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัย เนื่องจากผลการประเมินซึ่งมีการ เปรียบเทียบผลการดำเนินงานของโรงเรียนต่าง ๆ (ในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง) หรือการรายงานผลการประเมิน ความพร้อมของเด็กคนใดคนหนึ่งจะมีประโยชน์แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น ผู้ปกครอง ได้รับทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพของโรงเรียน หรือเป็นประโยชน์ในการร่วมกลุ่มเพื่อกดดันให้มีการปรับปรุงแผนการ ดำเนินงานให้ดียิ่งขึ้น

เงื่อนไขทางด้านเทคนิค การประเมินความพร้อมทางด้านเทคนิคอาจมีความคล้ายคลึงในเชิงเนื้อ หากับการติดตามแนวโน้มของแผนการดำเนินการตรงที่การประเมินทั้ง 2 จุดประสงค์เน้นการประเมินเป้า

หมายที่ เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ สำหรับบางมลรัฐการประเมินระบบความรับผิดชอบของโรงเรียนที่มีต่อนักเรียนในชั้นสูงกว่าระดับปฐมวัย ในบางมลรัฐจะมีการจัดทำในรูปของรายงานการประเมินผลในระดับมลรัฐ หรือแนวโน้มนำ สัมฤทธิ์ผลในการดำเนินงานของแต่ละเขตการศึกษา ซึ่งยังประสบปัญหาในการสร้างมาตรฐานด้านความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงของรายงาน เนื่องจากการสร้างความเที่ยงตรงจะสามารถกระทำได้ในหน่วยของการรายงาน ที่เล็กที่สุด (เช่น โรงเรียน) ดังนั้น ผลการทดสอบของนักเรียนจะมีความเที่ยงตรงที่ระดับโรงเรียนมากที่สุด มิใช่ผลการทดสอบที่เขตการศึกษา หรือมลรัฐ

เนื่องจากข้อมูลที่ใช้ได้จากการหาค่าเฉลี่ยข้อมูลดิบที่ได้จากเด็ก แต่ละคน ดังนั้น การสร้างความน่าเชื่อถือของค่าเฉลี่ยต้องเกิดจากการเก็บข้อมูลที่ได้มีการสุ่มตัวอย่างที่อย่างใกล้ชิดความเป็นจริงมากที่สุด หากจะให้เกิดความยุติธรรม เด็กทุกคนควรผ่านชุดการทดสอบเดียวกัน

การประเมินผล ความรับผิดชอบของบุคคลที่เกี่ยวข้องมีผลกระทบสูง อาจก่อให้เกิดความไม่เที่ยงตรงได้ เนื่องจากข้อผิดพลาดที่ตั้งใจและ/หรือไม่ตั้งใจให้เกิดขึ้น เช่น ผลการประเมินถูกบิดเบือนโดยการยืดระยะเวลาการทดสอบให้นานกว่าปกติ หรือการจัดการเรียนการสอนให้คล้ายคลึงกับการทดสอบให้มากที่สุด เพื่อให้เด็กเกิดความคุ้นเคยกับการทดสอบ ซึ่งการกระทำแบบหลังพบบ่อยครั้ง หากผลการประเมินส่งผลกระทบต่อครูและนักเรียนโดยตรง ถึงแม้ว่าการศึกษามีแรงจูงใจเพียงพอที่จะฝึกฝนนักเรียนให้คุ้นเคยกับการสอบหรือแม้กระทั่งปรับแก้ผลการสอบ ความพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของแบบทดสอบพบได้บ่อยครั้ง เพราะสามารถมีข้อโต้แย้งถึงความน่าเชื่อถือของแบบทดสอบในเชิงวิชาการ เช่น แบบทดสอบไม่ยุติธรรมกับเด็ก การสอบเบียดบังเวลาการเรียนการสอน หรือเป็นการบิดเบือนไปจากวัตถุประสงค์ทางการศึกษาที่ตั้งไว้

ความต่อเนื่องของอายุ การประเมินผลลัพธ์ด้านการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยที่ทดสอบเด็กโดยตรงจะต้องผจญกับความผิดพลาดเสมอ โดยเฉพาะในช่วงอายุ 0-8 ปี ความบกพร่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาเรื่อง ความรับผิดชอบจะพบมากกว่าความบกพร่องในเชิงบริบทของชั้นเรียน ซึ่งครูสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนได้ตลอดเวลา ถึงแม้ว่าการวัดพัฒนาการทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และการรับรู้ของเด็กสามารถ ออกแบบให้เป็นมาตรฐานสำหรับติดตามประเมินแนวโน้มนำการดำเนินงานของวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย โดยการนำข้อมูลของเด็กมาหาค่าเฉลี่ย แต่การประเมินดังกล่าวจะไม่มี ความเที่ยงตรงและยุติธรรมหากจะนำไปใช้เพื่อการตัดสินที่มีผลกระทบโดยตรงต่อเด็กและโรงเรียน

ข้อเสนอแนะแก่ผู้กำหนดนโยบาย

1. สำหรับการประเมินเด็กอายุต่ำกว่า 8 ปี การวัดสัมฤทธิ์ผลเชิงมาตรฐานจะไม่มีความเที่ยงตรงเพียงพอ หากจะใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจ ที่มีความเสี่ยงสูงโดยเฉพาะการตัดสินใจที่มีผลต่อเด็กและโรงเรียน ดังนั้น การประเมินที่มีผลกระทบต่อผู้ถูกทดสอบควรจะดำเนินการเมื่อเด็กอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (หรือประถมศึกษาปีที่ 4 จะดีที่สุด)
2. ถึงแม้จะไม่มีข้อโต้แย้งเชิงวิชาการหากผู้บริหารในระดับรัฐหรือเขตการศึกษาจะทดสอบความพร้อมของเด็กด้วยการวัดความพร้อมอย่างเป็นมาตรฐานในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 หรือ 2 ผู้กำหนดนโยบายมีความชอบธรรมเต็มที่หากจะพิจารณาว่าการเริ่มต้นการประเมินความพร้อมของเด็กในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นการล่าช้าสำหรับการระบุว่าเด็กคนใดที่มีภาวะการเรียนรู้ที่ล่าช้ากว่าเกณฑ์มาตรฐาน ดังที่กล่าวไว้ในจุดประสงค์ที่ 1 ผู้กำหนดนโยบายทั้งในระดับรัฐและเขตการศึกษามีเหตุผลเพียงพอที่จะเรียกร้องให้ครูและโรงเรียนมีกระบวนการติดตามความก้าวหน้าของเด็กในรูปแบบที่เหมาะสม และโรงเรียนนั้นๆ ควรมีแผนเพื่อเร่งให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษหากเด็กอยู่ในภาวะยุ่งยาก โดยเฉพาะการเรียนอ่านเขียน

การผสมผสานผสานจุดประสงค์ในการประเมินความพร้อม ของเด็กปฐมวัย

จากลักษณะของจุดประสงค์ทั้ง 4 ข้อ ที่กล่าวมาข้างต้น มีความเป็นไปได้สูงที่ผู้กำหนดนโยบายจะนำข้อมูลที่เกิดจากการประเมินความพร้อมของจุดประสงค์หนึ่ง ๆ ไปใช้เพื่อจุดประสงค์อื่น โดยเฉพาะเพื่อตอบสนองจุดประสงค์ใหม่ที่มีค่าใช้จ่ายสูง หรือหากกำลังประสบความยากลำบาก ในการประเมินความพร้อมในประเภทใดประเภทหนึ่ง ดังนั้น ชุดข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมแล้วจึงอาจเป็นประโยชน์แก่ผู้ประสงค์ที่จะใช้ ด้วยเหตุนี้ครู ผู้ปกครอง และผู้กำหนดนโยบายจึงต้องการรวมระบบการประเมินความพร้อมของจุดประสงค์ต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้ผลการประเมินความพร้อมของนักเรียนในพื้นที่ของตนสามารถเปรียบเทียบกับเด็กในเขตพื้นที่และ มลรัฐอื่น ๆ ได้ในรูปแบบเดียวกัน แต่ความพยายามในการรวมระบบการประเมินความพร้อมในจุดประสงค์ต่าง ๆ เข้าด้วยกันจะต้องคำนึงถึงผลผลิตซึ่งเคยเกิดขึ้นในอดีต เช่น การออกแบบการประเมินความพร้อมสำหรับจุดประสงค์หนึ่งๆ แต่ผู้ให้นำไปประเมินผิดจุดประสงค์

หลายครั้ง พบว่า ความผิดพลาดเกิดจากความพยายามรวมระบบการประเมินผลเข้าด้วยกัน เนื่องจากการประเมินความพร้อมในจุดประสงค์หนึ่งๆ มีเนื้อหาและเงื่อนไขทางเทคนิคที่แตกต่างกัน เช่น ในหลายต่อหลายครั้งผู้กำหนดนโยบายเหมารวมว่าการประเมินความพร้อมของเด็กตามจุดประสงค์ที่ 1 และ 2 สามารถใช้เครื่องมือประเมินชนิดเดียวกันได้ เนื่องจากเป็นระบบการประเมินความพร้อมที่ทดสอบกับเด็ก แต่หาว่าไม่ว่าการทดสอบทั้ง 2 จุดประสงค์มีเนื้อหาและเงื่อนไขทางเทคนิคที่แตกต่างกัน

หรือในหลายครั้ง การรวมระบบการประเมินความพร้อมในจุดประสงค์ที่ 1, 2 และ 4 เข้าด้วยกัน อาจเป็นสิ่งที่ทำได้ เนื่องจากการประเมินความพร้อมของเด็กทั้ง 3 จุดประสงค์นั้นเน้นของการประเมินความพร้อมของเด็กในการเรียนรู้ด้วย อย่างไรก็ตาม การทดสอบในจุดประสงค์ที่ 4 ซึ่งเน้นการประเมินความรับผิดชอบของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีเงื่อนไขทางเทคนิคที่ซับซ้อนกว่าจุดประสงค์ที่ 1 และ 2 อีกทั้งความเที่ยงตรงของข้อมูลในการประเมินความพร้อมระดับประเทศของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี ก็มีความเที่ยงตรงน้อยกว่าการประเมินความพร้อมของเด็กที่โตกว่า (จุดประสงค์ที่ 4) ด้วยเหตุนี้ คณะวางแผนฯ จึงพยายามลากเส้นแบ่งที่เด่นชัดระหว่างการประเมินความพร้อมของเด็กก่อนและหลังประถมศึกษาปีที่ 3

การประเมินความพร้อมของเด็กรายบุคคล (จุดประสงค์ที่ 1 และ 2) ในอดีต ระบบการตรวจสอบเด็กซึ่งเป็นกระบวนการแรกในการระบุความต้องการความช่วยเหลือพิเศษได้ถูกนำไปใช้ผิดประเภท ตัวอย่างเช่น การประเมินความพร้อมของเด็กด้วยการทดสอบระดับสติปัญญา ซึ่งมีเป้าหมายในการทดสอบ

ความสามารถของเด็กในระยาะสั้น ๆ ของช่วงอายุถูกนำไปใช้ในการวางแผนการสอนสำหรับเด็กคนนั้น ๆ ในระดับอนุบาล ถึงแม้ว่าจะมีความเป็นไปได้ทางทฤษฎีที่จะผนวกรวมจุดประสงค์ที่ 1 ซึ่งเป็นการเฝ้าสังเกตเด็กในชั้นเรียนกับการประเมินความพร้อมด้วยการตรวจร่างกาย (จุดประสงค์ที่ 2) ระบบความต่อเนื่องของหลักสูตรทั้งในเชิงเนื้อหาและค่านิยมเกี่ยวกับความผิดปกติของเด็กจะต้องได้รับการตรวจสอบอย่างเคร่งครัด

การประเมินตามจุดประสงค์ที่ 1 มีขึ้นเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน ซึ่งจะมีความเชื่อมโยงกับหลักสูตรท้องถิ่นของทั้งระดับอนุบาลและประถมศึกษา แต่สำหรับการประเมินความพร้อมในจุดประสงค์ที่ 2 การที่ผู้เชี่ยวชาญคลินิคจะประเมินความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย โดยเฉพาะการทดสอบระดับสติปัญญา จะต้องไม่ยึดติดกับหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่งโดยเฉพาะ (curriculum free) เพื่อป้องกันความไม่เที่ยงตรงอันเนื่องมาจากการคุ้นเคยกับแบบทดสอบ และได้ผลที่สามารถนำมาเปรียบเทียบเด็กที่มีความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมและภูมิหลังของครอบครัว หรือแม้แบบทดสอบในเด็กแต่ละกลุ่มจะมีเนื้อหาสาระใกล้เคียงกัน ความบกพร่องก็สามารถเกิดขึ้นได้ เนื่องจากอคติด้านวัฒนธรรม (เช่น ความเชื่อที่ว่าคนผิวขาวมีระดับสติปัญญาสูงกว่าคนผิวสี)

ทางเลือกสำหรับการระบุความต้องการพิเศษสามารถก่อให้เกิดขึ้นด้วยการทดสอบที่มีพลวัต (dynamic assessment) หมายถึง การทดสอบความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กในช่วงเวลาต่าง ๆ โดยการเปิดโอกาสให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับการประเมินความพร้อมอย่างใกล้ชิด ซึ่งการทดสอบรูปแบบนี้ยังไม่ได้นำไปใช้ในโรงเรียนต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย หรือแม้แต่ นักจิตวิทยาโรงเรียนและผู้เชี่ยวชาญที่ประสงค์จะนำรูปแบบการประเมินแบบพลวัตไปใช้ก็จำเป็นต้องผ่านการฝึกอบรมเกี่ยวกับความเชื่อมโยงกับระบบหลักสูตร นอกจากนี้พึงระลึกเสมอว่า การประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยเพื่อการระบุความต้องการพิเศษจะต้องกระทำอย่างเที่ยงตรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะการได้ข้อมูลที่แสดงค่านิยมของเด็กและข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อสนับสนุนการตีความสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของเด็กในฐานะที่เป็นหลักฐานในการแสดงความพิการ (ในการเรียนรู้) รวมทั้งการเสริมสร้างความความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงของผลการทดสอบตามจุดประสงค์ 2 เพื่อหลีกเลี่ยงการนำผลที่ได้ไปใช้ในทางที่ผิด

การประเมินผลลัพธ์ทางการเรียนรู้ในเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หรือสูงกว่า (การรวมจุดประสงค์ที่ 1, 3 และ 4 เข้าด้วยกัน) ในหลาย มลรัฐได้มีความพยายามพัฒนารูปแบบการประเมินความพร้อมผลลัพธ์ทาง วิชาการในเด็กโต โดยผลที่ได้จะนำไปใช้ในการตัดสินใจรูปแบบการจัดการเรียนการสอนของเด็กคนนั้น ๆ หรือนำมาจัดทำรายงานแนวโน้มผลลัพธ์ในการเรียนรู้ของเด็กในมลรัฐ และระบบความรับผิดชอบของโรงเรียน เช่น มลรัฐเคนตักกี้ได้มีการนำตัวอย่างแฟ้มผลงานในชั้นเรียนของเด็กมาพัฒนา

เป็นรายงานระดับโรงเรียนและระดับมลรัฐ การนำรูปแบบการประเมินผลที่ผสมผสานจุดประสงค์ต่าง ๆ เข้าด้วยกันจะต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมากเพื่อสร้างหลักประกันว่ารูปแบบการประเมินผลจะกระทำตามเงื่อนไขทางเทคนิคครบถ้วนสมบูรณ์ หรือในการออกแบบอาจต้องสละเงื่อนไขของจุดประสงค์ในบางข้อเพื่อให้ได้รูปแบบการประเมินที่มีความเป็นไปได้ ตัวอย่างเช่น ระบบการรายงานผลของมลรัฐเคนตักกี้ที่ใช้แฟ้มสะสมผลงานของเด็กเป็นหลักฐานการประเมินต้องมั่นใจว่าเป็นแฟ้มผลงานของเด็กที่อยู่ในระดับเดียวกัน และเป็นเนื้อหาสาระของวิชาเดียวกัน การจัดระบบมาตรฐานของหลักสูตรของมลรัฐต่าง ๆ เพื่อจัดทำรายงานในระดับประเทศเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ถ้าแต่ละมลรัฐไม่มีหลักสูตรระดับมลรัฐ การประเมินเพื่อวัดระดับความรับผิดชอบของเด็ก ครู หรือโรงเรียน การนำข้อมูลของเด็กแต่ละคนมารวมกันและเฉลี่ยอาจทำได้ถ้าเป็นการรวมกลุ่มของข้อมูลที่สามารถเทียบเคียงกันได้ (เช่น ข้อมูลเด็กจากชั้นเรียนเดียวกัน)

การประเมินผลลัพธ์ทางการเรียนรู้ของเด็กต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (การรวมจุดประสงค์ที่ 1 และ 3) เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า การประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยจะมีปัญหาเกี่ยวกับความเที่ยงตรงของการประเมิน รวมทั้งปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขทางเทคนิคที่มีผลต่อเด็ก คณะวางแผนจึงไม่แนะนำให้ประเมินความรับผิดชอบของเด็กจนกว่า เด็กจะอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้น้อยมากในการรวมการประเมินความพร้อมตามจุดประสงค์ที่ 1 และ 4 เข้าด้วยกัน เนื่องจากการประเมินที่ไม่เป็นทางการ มีความยืดหยุ่น (จุดประสงค์ที่ 1) การใช้การสังเกต จะไม่สามารถทำควบคู่ไปกับการประเมินที่มุ่งให้เกิดความเป็นมาตรฐานและความน่าเชื่อถือ (จุดประสงค์ที่ 4)

มลรัฐที่พิจารณาการประเมินผลเพื่อติดตามแนวโน้มของแผนการดำเนินงานด้านการศึกษาและสังคม (จุดประสงค์ที่ 3) สามารถทำควบคู่ไปกับจุดประสงค์ที่ 1 หากได้พยายามเชื่อมโยงกับการประเมินทั่วทุกพื้นที่ในเขตมลรัฐ ตัวอย่างเช่น การสร้างความเชื่อมโยงของการประเมินความพร้อมของเด็กที่ต่อเนื่องในระดับอนุบาลจนถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 3 หรือปีที่ 4 มลรัฐควรพัฒนารูปแบบของหน่วยการเรียนการสอนที่ผสมผสานรูปแบบของการประเมินผล ซึ่งเอกสารดังกล่าวสามารถค้นหาได้ในระดับท้องถิ่น เพื่อช่วยในการพัฒนาหลักสูตรและบุคลากร แต่การประเมินผลไม่ควรทำในระดับมลรัฐ (ควรเป็นการประเมินผลภายในโรงเรียน) สิ่งที่ต้องระวัง คือ การประเมินความพร้อมจุดประสงค์ที่ 1 และ 3 ไม่ควรมีแบบการประเมินที่เหมือนกันเสียทีเดียว หากแต่สามารถพัฒนาในเชิงประเด็นการประเมินให้ควบคู่กันไปและส่งเสริมซึ่งกันและกัน

อาจสรุปเทคนิค เงื่อนไข วิธีการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัยทั้ง 4 จุดประสงค์ที่สอดคล้องกับช่วงอายุได้ดังนี้ คือ

จุดประสงค์ที่ 1 การประเมินความพร้อมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และพัฒนาการของเด็ก

ช่วงอายุ	วิธีการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย
0-2 ปี	พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ดูแลเด็กเฝ้าสังเกตและ ตอบสนอง พัฒนาการด้านภาษาและทักษะร่างกาย
3-4 ปี (ระดับอนุบาล)	พ่อแม่ ผู้ปกครอง ผู้ดูแลเด็ก และครูในระดับปฐมวัย ใช้แบบทดสอบความพร้อมควบคู่ไปกับการเฝ้าสังเกตพฤติกรรมสิ่งทีเด็กกำลังเรียนรู้ อันเป็นประโยชน์ในการวางแผนการจัดทำเนื้อหาการเรียนรู้ในระดับต่อไป
5-8 (ระดับประถมศึกษา)	ครูใช้การประเมินความพร้อมของเด็กทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการเพื่อวางแผนและนิเทศ การสอน

จุดประสงค์ที่ 2 การระบุความต้องการด้านสุขภาพและการบริการพิเศษ

ช่วงอายุ	วิธีการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย
0-2 ปี	เด็กทุกคนควรได้รับการตรวจสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการทดสอบความสามารถในการมองเห็นและการได้ยิน ซึ่งถือเป็นการให้บริการด้านสุขภาพตามปกติ
3-4 ปี (ระดับอนุบาล)	เด็กปฐมวัยควรเข้าร่วมโครงการ Head Start และบริการที่กำหนดไว้ในแผนการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการตรวจสุขภาพ โดยเฉพาะการทดสอบความสามารถในการมองเห็นและการได้ยิน เด็กที่ได้รับการตรวจสอบขั้นต้น และค้นพบว่ามีความพิการ ล้าหลัง ควรได้รับการส่งต่อไปยังผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจโดยละเอียด
5-8 (ระดับประถมศึกษา)	เด็กควรได้รับการทดสอบความสามารถในการมองเห็นและการได้ยิน รวมทั้งการฉีดวัคซีนภูมิคุ้มกันโรค

จุดประสงค์ที่ 3 การติดตามแนวโน้ม และประเมินแผนปฏิบัติการและการให้บริการ

ช่วงอายุ	วิธีการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย
0-2 ปี	มลรัฐต่างๆ ควรมีระบบการรายงานผลการประเมินความพร้อมด้านร่างกายและเงื่อนไขทางสังคมต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้และการได้รับบริการประเภท ต่างๆ การประเมินความพร้อมของเด็กโดยตรงเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาและความสามารถในการรับรู้เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก
3-4 ปี (ระดับอนุบาล)	การประเมินความพร้อมของเด็กทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และความสามารถในการรับรู้ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ควรได้รับการออกแบบเพื่อการประเมินแผนการดำเนินงานในระดับอนุบาล แต่ผลการประเมินไม่ควรมีผลต่อการตัดสินใจใดๆ ที่มีผลกระทบโดยตรงต่อเด็กที่เข้ารับการประเมินความพร้อม
5-8 ปี (ระดับประถมศึกษา)	การประเมินความพร้อมของเด็กโดยตรงเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ตั้งแต่เยาว์วัยสามารถดำเนินการได้เมื่อเด็กอายุ 5 ปี โดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการติดตามแนวโน้มการเรียนรู้ แผนการดำเนินงานการให้บริการด้านการศึกษาและสังคม ทั้งนี้ ควรนำ Matrix Sampling มาใช้เพื่อเสริมสร้างความเที่ยงตรงและป้องกันผลกระทบที่จะเกิดกับเด็กที่เข้ารับการประเมินความพร้อมเพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายในการประเมินความพร้อมของเด็ก มลรัฐต่าง ๆ ควรเลือกเด็กเข้ารับการประเมินความพร้อมจากระดับใดระดับหนึ่ง โดยเฉพาะระดับชั้นอนุบาล หรือ ประถมศึกษาปีที่ 1

จุดประสงค์ที่ 4 การประเมินสัมฤทธิผลทางวิชาการของนักเรียนครูและความรับผิดชอบของโรงเรียน

ช่วงอายุ	วิธีการประเมินความพร้อมของเด็กปฐมวัย
5-8 ปี (ระดับประถมศึกษา)	การประเมินความพร้อมที่จะส่งผลกระทบโดยตรงต่อเด็กสามารถทำได้เมื่อเด็กศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4